

Ztracené jezírko

Kauzalita

Krátký příběh dětem vysvětlí koloběh vody – že voda může mít vícero podob, které se mění v závislosti na počasí.

Když zvířátkům v lese sluníčko vypije všechnu vodu z jezírka, uvědomí si, jak je pro život velmi důležitá obyčejná voda, u které se scházela každý den. Zvířátka...

5 min 3+

V jednom nevelkém údolí bylo malé jezírko, které bylo zdrojem vody pro všechny jeho obyvatele. Každý den se u něho scházela zvířátka, aby uhasila svou žízeň nebo se v něm osvěžila. V klidu a míru si společně užívala, až si jednoho dne zajíc všiml, že v jezírku je nějak málo vody.

„Přátelé moji, dobře vidím, nebo snad ještě sním? Není jezírko nějak menší?“ zeptal se zajíc zvířátek, která postávala na břehu, a **žbluňkl do vody**. Pokud by se mu to náhodou jen zdálo, skok do studené vody by ho určitě probral.

„Ano, máš pravdu. Vždyť už celé týdny nespadla ani kapka deště,“ promluvila stará moudrá želva a pokračovala: „Čím delší bude období sucha, tím méně vody bude v jezírku.“

„Jen to ne! Kde si potom budeme hrát, když jezírko vyschne?“ vystrašeně se zeptal zajíček a připlaval k želvě.

„Nu, počasí nerozkážeme. Teď je období sucha a při horkých slunečních paprscích se voda z jezírka postupně vypařuje. Drobné kapičky vody nenápadně stoupají z jezírka vzhůru na oblohu a tam se změní v malé obláčky páry,“ vysvětlovala želva zvířátkům, která nerozuměla, jak se může voda z jezírka změnit v páru.

V údolí zavládla **smutná nálada**. Déšť nepřicházel, a tak netrvalo dlouho a jezírko úplně vyschlo. Žízeň a horko sužovaly zvířecí obyvatele. Sluníčko neúnavně zářilo a z výšky se dívalo na vyschlé údolí. Zvířátka se marně sbíhala u jezírka, aby se trochu osvěžila, po vodě nebylo ani stopy.

Jednoho dne byl zajíček už tak zoufalý, že se zadíval na oblohu a vykřikl: „To slunce nám vypilo všechnu vodu! Ať nám ji **okamžitě vrátí zpět**! Nemáme co pít a ani tlapku si nemám v čem smočit.“

Také ostatní zvířátka otočila hlavy směrem ke slunci. „Vrať nám vodu, vrať nám zpět naše jezírko," hromovala na obrovskou žlutou kouli.

Ale sluníčko neodpovídalo, a tak zvířátkům nezbývalo nic jiného, jen trpělivě čekat, kdy se z obláčků konečně spustí déšť.

Druhý den, tak jako obvykle, opět přišla zvířátka zkontrolovat, jestli se do jezírka náhodou nevrátila voda. Ale po té stále nebylo ani vidu, ani slechu.

Náhle se však **rozfoukal silný vítr**. Větve stromů se nakláněly do stran a praskaly. Horké slunce překryla oblaka a vzniklo obrovské tmavé mračno. Zakrátko **udeřil hrom** a na zajíčkově nose přistála první dešťová kapka.

„Konečně prší!" skákala zvířátka radostí.

Brzy se opravdu **spustil pořádný liják** a všichni se utíkali schovat do svých domků.

Pršelo už několik dní a zajíček se nemohl dočkat, až si opět zaplave v osvěžující vodě. A tak ačkoliv ještě padal jemný déšť, vydal se k jezírku. U jezírka potkal starou želvu, které také už chyběl pohled na jezírko plné vody. Společně hleděli na klidný déšť a po nějaké době vykouklo i sluníčko. A vtom se na obloze objevilo něco, co zajíček ještě nikdy neviděl. Byl to **nádherný barevný oblouk**.

„To je duha," řekla želva, „jak sluneční paprsky procházejí přes dešťové kapky, rozkládají světlo na mnoho barev. A tak nás občas obloha potěší tímto pestrobarevným divadlem," radovala se želva, zatímco zajíček nevycházel z údivu.

Nu a po čase přestalo pršet, jezírko v údolí se opět naplnilo vodou a všechno kolem něho se zazelenalo. Zvířátka si mohla pochutnávat na šťavnatých rostlinách a **brouzdat se ve vodě**.